

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גיליון תרנט

ערב שבת קודש פ' בא, ז' שבט ה'תשס"ז

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ד שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ו שנה לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכיו"ר

לע"נ

הרבנית בעלת מסירת נפש וכו' מרת מאריאשא
בת הרה"ח וכו' ר' בן-ציון ע"ה שגלוב (גארעליק)
נלב"ע בשיבה טובה ביום כ"ף טבת ה'תשס"ז

אשת הרה"ח התמים ר' יצחק אלחנן הלוי הי"ד
ב"ר יהודא לייב ע"ה שגלוב

שנאסר לרגלי מסירות נפשו בעד החזקת היהדות
ביום ד' תשרי ה'תרח"צ ונרצח במאסרו
ביום כ"ה טבת ה'תרח"צ

ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס ע"י נכדם

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו
שגלוב

נדפס ע"י הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי זוג' מרת נחמה פייגא
וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובנם נתן הלוי ש' לאבקובסקי,
מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחווה מוסיא שיחיו שגלוב

גופא בתר רישא

בקשר ולקראת יום ההילולא יו"ד שבט, הבאנו צילום (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על הערה בשיחת ש"פ בא ה'תשמ"ו וכן מהפתח דבר לשיחה, בו כתב כ"ק אד"ש מה"מ התאריך: **מוצש"ק בא ה'תשמ"ו**

(השיחה נדפסה בלקו"ש חכ"ו ע' 328 ואילך)

פתח דבר

בוה הננו מוציאים לאור חלק משיחות כ"ק אדמו"ר שליט"א שנאמרו בהתוועדות דש"ק פ' בא, ח' שבט שנה זו - ע"ד ההוראות בקשר ליום ההילולא דעשירי בשבט, ובימים שלאחרי זה.

מערכת "אוצר החסידים"

גופא בתר רישא
ברוקלין, נ.י.

(252-855 סט ניג"ו)

16* וע"י עליית הצדיק "מחיל אל חיל" הרי"ז סיוע ונתינת כח לכל השייכים אליו בעבודתם/לעלות מחיל אל חיל" (ראה אגה"ק סי' זך וביאורו), כי נשיא לא יעזב צאן מרעייתו (ראה מכתב כ"ק מו"ח אדמו"ר באג"ק שלו ח"א ע' קמא), ואדרבה - אשתכח בכלהו עלמין יתיר מבחיהוי (זח"ג עא, ב. אגה"ק שם).

פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

16* וע"י עליית הצדיק "מחיל אל חיל" הרי"ז סיוע ונתינת כח לכל השייכים אליו (גופא בתר רישא) בעבודתם הם לעלות "מחיל אל חיל" (ראה אגה"ק סי' זך וביאורו, כי נשיא לא יעזב צאן מרעייתו (ראה מכתב כ"ק מו"ח אדמו"ר באג"ק שלו ח"א ע' קמא), ואדרבה - אשתכח בכלהו עלמין יתיר מבחיהוי (זח"ג עא, ב. אגה"ק שם).

המדור מוקדש

לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר עבני הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלמה

נרבת בנס - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

ב"ה

3 דבר מלכות

החידוש דדוד התשיעי לגבי כל הדורות שלפני-זה / משיחות ש"פ בא ה'תשנ"ב

6 זמן הגאולה

סיפור שחוזר על עצמו / פרשת השבוע באור הגאולה

12 המעשה הוא העיקר

הוראה מיוחדת ועיקרית / הוראות למעשה בפועל

13 "אהבת ישראל כטעימה מהגאולה"

עד כמה אהבת עצמו מכסה על כל הענינים / שיחות ואג"ק בענין הצורך באחדות ואהבת ישראל

14 ניצוצות של משיח

הכרעת הכף לטובה היתה כבר לפני זמן רב / קטעים קצרים ופזמונים בעניני גאולה

15 כתי"ק - פרסום ראשון

גופא בחד רישא / צילום מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ על שיחת ש"פ בא ה'תשמ"ו

לזכות התמימים השלוחים

לישיבת "תומכי תמימים - מלך המשיח" פורט לורידייל, פלורידה

ולזכות קהילת "מרכז משיח - 770"

ולזכות רב הקהילה הרה"ח מרדכי ומשפ' ש"י ענת

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 917-403-5618

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טל': (04) 8715-770

דואר אלקטרוני: yechy@neto.bezeqint.net • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

הכרעת הכף לטובה היתה כבר לפני זמן רב

ע"י שעבוד הלב והמוח נעשה ביטול היצר הדיכוי הטוב "בכל לבבך, בשני יצריך", עד שבאים לדרגת העבודה ד"בכל מאדך". ועוד ועיקר – שעי"ז מבטלים את כל המציאות דלעו"ז, עד לביטול הגלות והבאת הגאולה, כפס"ד הרמב"ם "עשה מצוה אחת, הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

ובפרט – שהכרעת הכף לטובה היתה כבר לפני זמן רב, ומאז, הוסיפו ריבוי מופלג של מצוות ומעשים טובים. וא"כ, בודאי ובודאי ש"מיד הן נגאלין".

(משיחת ש"פ וארא, ר"ח שבט ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

אומר ה"ננס" ל"ענק": בוא ונרקוד לקראת משיח צדקנו

כמדובר כמ"פ שאין צורך להביא ראיות והוכחות שדורנו זה הוא דור האחרון של הגלות, ובדרך ממילא – דור הראשון של הגאולה העתידה. וטעם הדבר שדוקא דורנו זה יזכה לגאולה העתידה – מכיון שהוא בדוגמת ננס העומד על כתפי הענק, כלומר: עם היותו "ננס", הרי כאשר ה"ענק" מעמידו על כתפו – רואה ה"ננס" למרחוק יותר מאשר ה"ענק", ואז אומר ה"ננס" ל"ענק" שהוא רואה שהנה בא משיח צדקנו ("אָט גייט משיח צדקנו"), ולכן – אומר ה"ננס" ל"ענק" – בוא ונרקוד לקראת משיח צדקנו ("לאָמיר גיין טאַנצן אַנטקעגן משיח'ן")!

(משיחת ש"פ בא ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

צריכים להבהיר שמבקשים גאולה "למטה מי" טפחים"

כשעומדים בתקופה בה מדובר אודות ענין הגאולה ורוצים לפעול ("אויסבעטן") שתהי' הגאולה ובאופן ד"מיד הן נגאלין" – אזי באם לא מוסיפים את המילים שהגאולה תהי' "למטה מעשרה טפחים", אפשר הרי לענות על כך שישנו כבר ענין הגאולה, היות וכאמור "כלו כל הקיצין", שלכן צריכים להבהיר שמבקשים שהגאולה תהי' "למטה מעשרה טפחים".

(תרגום חפשי משיחת מוצש"ק פ' בא, יו"ד שבט ה'תשל"ז - בלתי מוגה)

המדור מוקדש לעילוי נשמת הרה"ג המקובל

עט"ר כמוה"ר יהודה ב"ר משה ישועה זצוק"ל פת"ה – נפטר ביום ז'ך מנחם-אב ה'תש"ב

ולזכות בני משפחתו שחייו: ר' יהודה בן הנינה וזוג' סיגל בת רבקה, וילדיהם:

נדב נתן גבריאל, אלישע מישאל יצחק, יותם מנחם מענדל ויעקב ישראל זושא שחיו

החידוש דדור התשיעי לגבי כל הדורות שלפני-זה

עיניו הרוחניות של יהודי רואות כבר את הגאולה. כעת צריך להיות פתיחת העינים הגשמיות, שגם הם יראו את הגאולה כפי שהיא בגלוי לעיני כשר בזמן הזה • עיקר הגעגועים לגאולה הם לא כל כך מצד הרוחניות והנשמה, כי מצד רוחניות העינים הנשמה בשלימות וכל העינים בשלימות, משא"כ מצד גשמיות העינים של הגוף, שם בעיקר נרגש ההעלם והסתר, ובמילא – זה מעורר עוד יותר חזק את הגעגועים לגאולה • החידוש דדור התשיעי לגבי כל הדורות שלפני-זה, עד לדור שלפני-זה (דור השמיני)

משיחות יום ד' פ' בא, ג' שבט, וש"פ בא, ו' שבט ה'תשנ"ב - מוגה,

תרגום מאידית*

א. [. . .] הקביעות של יו"ד שבט בשנה זו – ביום הרביעי בשבוע, שבו "נטלו המאורות אבל בו ביום נתלו המאורות, נתלו בתי"ו"!

ביום זה היתה הסתלקות כ"ק מו"ח אדמו"ר (נטלו המאורות). אבל לא באופן שנשאר "נטלו" ח"ו, אלא מה"נטלו" נעשה מיד נתלו "שני המאורות הגדולים" באופן נעלה יותר – כידוע שע"י הסתלקות נעשה עלי' וגילוי נעלה יותר (מבחי' "אסתלק יקרא דקוב"ה בכולהו עלמין"!), ואז הנשמה

(* התרגום הוגה ותוקן מחדש על-ידינו. המו"ל.

(1) לקו"ד ח"א מב, סע"א ואילך. וראה ז"ח בלק ד"ה אראנו (נה, ב).

(2) בראשית א, טז.

(3) ראה תניא פכ"ז ולקו"ת ר"פ פקודי (מזח"ב קכת, ב. ועוד). תו"א ויקהל פט, ד. לקו"ת חוקת סה, ג. וראה ד"ה באתי לגני ה'ש"ת פ"א.

"אשתכח בכולהו עלמין יתיר מבחיהו"י"; וע"י חסידיו ותלמידיו המקושרים אליו כנשמות בגופים כאן למטה בדור התשיעי (תשיעי בתי"ו, ע"ד התי"ו ד"נתלו" לגבי הטי"ת ד"נטלו") – נפעל גם למטה השלימות ד"נתלו המאורות", "אתפריעו ואתגליין מיני' כל נהורין" בנשמה בגוף למטה.

מזה מובן החידוש דדורנו – הדור התשיעי לגבי כל הדורות שלפני זה, עד לדור שלפנ"ז (דור השמיני): מכיון שהגאולה לא באה אז בפועל, ה"בא אל פרעה" (הגילוי ד"אתפריעו כל נהורין" למטה) לא היה בתכלית השלימות כנשמה בגוף בריא (היתה הסתלקות הנשמה מן הגוף, וגם הנשמה בגוף היתה במצב ש"הדיבור הוא בגלות" וכו'); משא"כ בדורנו

(4) זח"ג עא, ב. הובא ונת' באגה"ק סכ"ז וביאורה (קמו, א ואילך).

מסייעים לבני בעבודתם (ע"ד ויותר מאשר היה ביציאת מצרים), עד שגם מדינה היא שהיתה סגורה ומסוגרת ריבוי שנים, ולא נתנו ליהודים לצאת ממנה, ולא איפשרו להם לקיים תומ"צ בשלימות וכו' – הרי לאחרונה נשתנתה מן הקצה אל הקצה, וכעת לא זו בלבד שמאפשרים ליהודים להתנהג כפי רצונם, ומרשים להם לצאת משם, אלא יתירה מזו – מסייעים להם בכך.

עד שרואים כיום בפועל שנוסף לזה שבני עומדים "הכן כולכם" לגאולה, גם אוה"ע עומדים "הכן כולכם" שבני יצאו כבר מהגלות ללכת לארץ ישראל בגאולה האמיתית והשלימה,

ונשמות בגופים בלי שום הפסק כלל, באים מיד לתכלית השלימות ד"בא אל פרעה" בגאולה האמיתית והשלימה, שלימות הגילוי ד"אתפריעו כל נהורין", "והי' לך הוי' לאור עולם".⁹

ב. מזה מובן הלימוד עתה מ"בא אל פרעה":

דובר כמ"פ שכבר "כלו כל הקיצין"¹⁰ וכבר סיימו הכל, והגאולה היתה צריכה לבוא כבר מזמן, ומפני טעמים שאינם מובנים כלל וכלל עדיין לא באה.

מזה מובן, שעכ"פ כעת, צריכה הגאולה לבוא תיכף ומיד ממש. ובלשון העולם: זהו הזמן הכי נעלה ("די העכסטע צייט") לגאולה האמיתית והשלימה!

ולהעיר, שבלשון "הזמן הכי נעלה" ("העכסטע צייט") מרומז תוכן הגאולה – ש"זמן" הקשור עם מדידה והגבלה (עבר הוה ועתיד), נעשה ("הזמן) הכי נעלה", באופן שאין למעלה הימנו. כלומר, שהגבול (זמן)

(8) ראה רמב"ם הל' מלכים פ"ח ה"י.

(9) ישע"י ס, יט.

(10) סנהדרין צז, ב.

עד כמה אהבת עצמו מכסה על כל הענינים

בקשר עם המאורעות האחרונים בכרם אנ"ש, התחלנו בעריכת מדור חדש בנושא אהבת ישראל שיתבסס על אג"ק שלא נדפסו מתוך ארכיון "יחי המלך" מי שיש בידו אגרות קודש נוספות עם תוכן דומה שעדיין לא נדפסו – מתבקש להמציא עותק לידינו כדי לפרסמו במדור זה וזכות הרבים תלוי בו

במה שכותב כמה וכמה טעמים על מה שאינו לוקח חלק בעבודת הרשת, הרי כבר כמה פעמים כתבתי – ונלאיתי כבר לכפול הדברים – אשר כל הטענות נוגע בענין דקבלת שכר וכו', כי אונס הרי – רחמנא פטרי, אבל ביחד עם זה – כמאן דעביד לא אמרינן. וכיון שתפקידנו הוא כפתגם הצמח צדק פועלי דיממא אנן, אויף צו מאַכען ליכטיג [= כדי להאיר], הרי איני רואה נפקא מינה מצד המקבלים, באם החשך הוא מפני שפב"פ אנוס או מפני שפב"פ רעט זיך איין [= משלה עצמו] שהוא אנוס, או מפני שקשה לשנים מאנ"ש להיות בכפיפה אחת, וכמבואר בקונטרס החלצו. ולצערי לא הוא היחיד בהנהגה כזו, ואף שעוד רבנו הזקן התאונן על גודל ההיזק ועד כמה שקשה להזהר ממחלוקת לשם שמים ובאה"ק ת"ו, הנה עפ"י הנ"ל מובן שאין בזה נחמה, כי הרי סו"ס החשך נשאר כמו שהי', ואדרבה – במשך הזמן עוד נתחזק. ויש לראות בכגון דא, עד כמה אהבת עצמו מכסה על כל הענינים שאין הם מרגישים שלולי הי' פירוד הלבבות עד קצה האחרון – בין אנ"ש באה"ק ת"ו היו עוד אלפים מבני ובנות ישראל מתחנכים על ידיהם ואלפים מבני מהבוגרים מתקרבים לעניני חסידות וחב"ד בפרט, ולא עוד אלא שבד"מ היו מקורות של פרנסה אפילו בגשמיות נפתחים בשופי. והמעכב בזה – הם לא המנגדים ולא החפשים, ואפילו לא הבע"ד [= הבעל-דבר (היצה"ר)] – אלא שהרגל נעשה טבע שני ר"ל, אַז ווען איינער זאָגט יע, ווייזט זיך אויס דעם צווייטען אַז ער מוז זאָגען ניין [= שכאשר האחד אומר כן נדמה להשני שמוכרח לומר לא]. אף שבזמן זה ובענין זה עצמו אם הי' הראשון אומר לא הי' הוא צועק ככרוכיא הן. ואין להאריך בדבר המצער.

ויהי רצון אשר בימים האלו, שבקרוב יהפכו לששון ולשמחה, יהפך גם פירוד לבבות הנ"ל שאין לו כל יסוד והוא למטה מן השכל הבריא – לקרב הלבבות עד גם למעלה מן השכל.

(קטע מאג"ק - י"ח תמוז תשט"ו. מצילום המכתב)

זה – הדור האחרון לגלות ודור ראשון לגאולה – נעשה תומ"י "נתלו המאורות", שלא זו בלבד שלא חסר ח"י במאורות הגדולים דגילוי תושב"כ ותושבע"פ⁵, אלא אדרבה – מיתוספת שלימות נעלית יותר בזה [לא באופן ד"כבד פה מאורייתא שבע"פ וכבד לשון מאורייתא שבכתב", בהיותו למעלה מזה], באופן שכנשמות בגופים מקבלים בפנימיות ("נעמט מען אויף") "אתפריעו כל נהורין" ש"נתלו" עתה, עי"ז שמשיח צדקנו בא מיד, "שלח נא ביד תשלח" וילמד תורה את כל העם כולו⁶, עד "תורה חדשה מאתי תצא"⁷,

וזה פועל את השלימות והעלי' דכל הדורות שלפנ"ז, עי"ז ש"הקיצו ורננו שוכני עפר", ובעל ההילולא בראשון.

חידושו של דורנו לגבי הדורות שלפני זה – רואים בפועל בעבודת הדור: בדורנו זה ניתוסף, עד שלא בערך, לגבי הדורות שלפנ"ז בעבודה דהפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה, הן בריבוי השפע (הספרים הנדפסים וכו'), והן בעשיית כל העולם, עד לחוצה שאין חוצה ממנו, לכלי לקבלת ("צו אויפנעמען") האורות הגדולים, הן בנוגע לבני"ע – ע"י התרי"ג מצוות, והן בנוגע לאוה"ע – ע"י הפצת השבע מצוות בני נח⁸, כך שמאירים את כל העולם עם "נר מצוה ותורה אור" באופן ד"אתפריעו כל נהורין", שכל אחד יכול לקבל את האור כנשמה בריאה בגוף בריא,

עד שרואים בפועל (כמדובר כמ"פ לאחרונה) שאומות העולם בכו"כ מדינות

(5) ראה של"ה בהקדמתו טז, סע"א. במס' שבועות שו קצא, א. וראה לקו"ת ש"ה יא, ד. אוה"ת בראשית יד, א. לו, סע"ב. במדבר ע' מו. מג"א ע' ב'שמא (בהוצאת תש"י – ע' קמט). נ"ך ע' ריז. ועוד. וראה לקו"ש ח"ל ע' 10 ואילך.

(6) ראה רמב"ם הל' תשובה פ"ט ה"ב. לקו"ת צו יז, א ואילך. ובכ"מ.

(7) ישע"י נא, ד. ויק"ר פי"ג, ג.

הוראה מיוחדת ועיקרית

יום ההילולא של כ"ק מו"ח אדמו"ר (כולל גם הימים הסמוכים לפניו ולאחריו) שהוא גם יום ההילולא של אמו זקנתו, ובסמיכות אליו גם יום ההילולא של אמו, הוא ביתר שאת וביתר עוז בכל עניני העבודה של נשי ישראל, שהנהגתן תהי' ברוחן של הרבניות הצדקניות (נשותיהם של הנשיאים) בעלות היאצ"ט, שעיי"ז נעשה גם המשך החיים של הרבניות הצדקניות, "מה' זרען בחיים אף הן בחיים"², ועוד ועיקר, שכיון שבזכותן של נשים צדקניות שבדורנו באה הגאולה האמיתית והשלימה, אזי "הן בחיים" (גם בעיקר) **כפשוטו ממש**, ובפרט שצדיקים וצדקניות קמים לתחי' ³ ("הקיצו ורננו⁴ שוכני עפר") מיד⁵.

[.] והוראה מיוחדת ועיקרית בנוגע לענין השירה – כמודגש בשירת מרים ושירת דבורה:

כשם שביציאת מצרים **"מובטחות היו צדקניות שבדור** שהקב"ה עושה להם נסים והוציאו תופים ממצרים", כך גם בהגאולה מגלות זה האחרון, שנשי ישראל הצדקניות צריכות להיות מובטחות **ובודאי מובטחות הן** שתיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה, ועד **שמתחילות תיכף** (ברגעי הגלות האחרונים) **בהשירה⁶ ובתופים ובמחולות, על בוא הגאולה האמיתית והשלימה!**

ובפרטיות יותר: ביחד עם התפלה, הבקשה והדרישה מהקב"ה שיביא את הגאולה תיכף ומיד ממש, שהיא מתוך רגש של **צער ומרירות** ("מרים על שם המירור") על אריכות הגלות, שבאה לידי ביטוי בהצעקה מקרב ולב עמוק **"עד מתי, עד מתי, עד מתי!"**... חזרות הן (גם ובעיקר) ברגש **השמחה**, ושמחה גדולה ביותר שבאה לידי ביטוי **בהשירה**, מצד גודל הבטחון ש"הנה זה (המלך המשיח) בא"⁷, וכבר בא!

(משיחות ש"פ בא (ו' שבט) וש"פ בשלח (י"ג שבט) ה'תשנ"ב - מוגה)

1) ע"פ תענית ה, ב.

2) ועד"ז בפטירת אשה מישראל, רח"ל, שכאשר "זרעה בחיים", שממשיכים בחיים אמיתיים דתומ"צ כפי שנתחנכו על ידה, כולל ובמיוחד ע"י הפעולות הנוספות בעניני צדקה וחסד שעושים לעילוי נשמתה, אזי **"היא בחיים"**, ועוד ועיקר, שעיי"ז ממהרים ומזרזים ופועלים תיכף ש"היא בחיים" **כפשוטו ממש**, בתחיית המתים (כבפנים).

3) להעיר מהשייכות לפרשת בשלח – "מניין לתחיית

המתים. – וי"ל שגרמז גם ב"אז ישיר", "משמע לעתיד" (סנהדרין צא, ב ובפרש"י). וראה הערה הבאה.

4) רינה (שירה) על שלימות הגאולה בתחיית המתים. – וי"ל שגרמז גם ב"אז ישיר", "משמע לעתיד", שקאי (גם) על השירה ד"שוכני עפר" כשקמים לתחי', "הקיצו ורננו".

5) ראה זח"א קמ, א.

6) בתכלית הצניעות, כמובן, כהלימוד מדבורה.

7) ש"ש ב, ח ובשהש"ר עה"פ.

מוקדש לע"נ הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר **ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי** מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומזוזה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים" ולע"נ זוגתו הרבנית **חנה ח'י' הנה** בת ר' מאיר שמריהו ורחל – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג יח"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

עצמו נעשה בלי גבול (הכי נעלה), עד לאופן שנעשים דבר אחד ממש, ע"ד המדובר לעיל בענין "אתפריעו כל נהורין".

ואדרבה: עיקר ההדגשה בזה היא על הגבול של "זמן" גשמי – כי ברוחניות הענינים (עד לדרגות "הכי נעלות") יש כבר שלימות הענינים עד גם השלימות דגאולה (רוחנית), עיניו הרוחניות של יהודי רואות כבר את הגאולה; כעת צריך להיות פתיחת העינים הגשמיות, שגם הם יראו את הגאולה כפי שהיא בגלוי לעיני בשר בזמן הזה.

וכמובן גם בפשטות: עיקר הגעגועים לגאולה הם לא כל כך מצד הרוחניות והנשמה, כי מצד רוחניות הענינים הנשמה בשלימות וכל הענינים בשלימות (והגם שיהודי נמצא נשמה בגוף בעולם הזה הגשמי, הרי מצד הנשמה והרוחניות לא מורגש ("הערט זיך ניט אָן") חושך העולם), משא"כ מצד גשמיות הענינים של הגוף, שם בעיקר נרגש ההעלם והסתר, ובמילא – זה מעורר עוד יותר חזק את הגעגועים לגאולה.

והחידוש של הגאולה הוא בכך, שהגילוי ד"אתפריעו כל נהורין" יהיה גם בגשמיות העולם הנראה לעיני בשר, במקום זמן גשמי, שייעשה דירה לו ית' בתחתונים. ואדרבה: בזה

מתבטאת ("באשטייט") השלימות גם של הרוחניות (שלכן לע"ל הנשמה ניזונית מן הגוף), משום כך הגאולה בגשמיות תביא גאולה בכל העולמות והדרגות למעלה.

ג. [.] ויהי רצון, שע"י עצם קבלת ההחלטות בקשר עם יו"ד שבט – כולל, שכל אחד משתתף בכל הפעולות והמנהגים הקשורים עם יו"ד שבט, החל מהתוועדות שעורכים בכל מקום ביום זה, ובשבתות שלפניו ושלאחריו –

שעוד לפני זה יהיה "הקיצו ורננו שוכני עפר", ובעל ההילולא בראשנו, ותיכף ומיד ממש, בפירוש הממשי של "ממש" – כידוע¹¹ שצדיקים קמים בתח"מ מיד, וחוגגים יחד איתו את יום ההילולא,

ותיכף ומיד ממש נעשה "בשלח פרעה את העם"¹², "ובני ישראל יוצאים ביד רמה"¹³ – שיוצאים מהגלות והולכים לארץ הקודש, וירושלים עיר הקודש, להר הקודש, לבית המקדש השלישי, ולקדש הקדשים,

ה' ימלוך לעולם ועד¹⁴.

11) זח"א קמ, א.

12) ר"פ בשלח.

13) שם יד, ח.

14) שם טו, יח.

המדור מוקדש

לע"נ **אורי אהרן יואל ב"ר יוסף ארי' לייב ז"ל ופאולין רות ב"ר יצחק ע"ה** יח"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות כל משפחתם שיחיו – **לשפע ברכות עד בלי די:**

אורי אהרן יואל בן מינדל וזוג' בת'יה רות בת שרה – לזרעא ח'י וקיימא

רחל יפה בת מינדל ושושנה חס'יה בת מינדל – לזיווג הגון

דוד יעקב בן מינדל – לרפואה שלימה בגשמיות וברוחניות ולזיווג הגון

סיפור שחוזר על עצמו

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. בפרשתנו על הפסוק¹ "ולא יהי' בכם נגף", מפרש רש"י: "אבל הווה הוא במצרים. הרי שהי' מצרי בביתו של ישראל – יכול ימלט, תלמוד-לומר ולא יהיה בכם נגף אבל הווה במצרי שבבתיכם. הרי שהיה ישראל בביתו של מצרי – שומע אני ילקה כמותו, תלמוד-לומר ולא יהיה בכם נגף".

מזה מובן, שבשעת מכת בכורות היו יהודים שהשאירו מצריים בבתיהם, והיו יהודים שאף הלכו לבתי המצריים!

זאת למרות שהכירו את רשעותם של המצרים עוד מהזמן ד"ויקם מלך חדש"²,

[וכשתי הדעות בפרש"י² (רב ושמואל): לדעה הא' שהי' זה מלך "חדש ממש", הרי רואים מיד את רשעותו: זה עתה נתמנה למלך ועוד לא עשה כלום בעניני הנהגת המדינה, הדבר הראשון שעושה הוא: "הבה נתחכמה לו"³ – צרות לבני ישראל, ומכך גם הוראה לימינו אלה שכל כוונת הגוי היא "הבה נתחכמה לו".

וכך גם לפי דעה הב' שהי' זה אותו המלך אלא "שנתחדשו גזרותיו", גם אז רואים את רשעותו: אע"פ שיוסף עשה טובה עבורו ועבור כל ארץ מצרים, שהצילם מרעב ע"ז שקיבץ את התבואה בשני השבע⁴, ועד"ז יעקב ברכו שיעלה הנילוס לפניו (כדברי רש"י⁵), למרות כל זאת הוא אומר אח"כ "לי יאורי ואני עשיתיני"⁶, ומתנהג באופן דכפוי טובה, היינו משלם רעה תחת טובה⁷, גוזר גזירות על בני ישראל, ומלביש זאת בטענות שכליות וכו' כמסופר בתורה⁸]

ובנ"י ראו כבר שהקב"ה נתן למצרים תשע מכות, ושרי פרעה טענו בפניו "עד מתי יהי' זה לנו למוקש"⁹ – שזאת טענו לא פראי-אדם, אלא חכמי פרעה – אעפ"כ, הולך יהודי ומזמין מצרי לביתו כי הוא רוצה למצוא חן בעיניו, בגלל שמרגיש נחות כלפי הגוי!

ובפרט שלא מדובר על סתם גוי אלא גוי בכור, ולכן – כיון שברצונו למצוא חן בעיני הגוי – מזמינו לביתו, מושיבו בראש השולחן, נותן לו נייר שהוא "יהודי"¹⁰ ואומר לו 'אחינו אתה!' וכיון שאותו יהודי מתבייש ביהדותו, לכן אינו אומר לגוי שישנה דרך להתגייר ולהיות מ"ערב רב עלה אתם"¹¹, אלא מכניסו אליו הביתה!...

ב. ולכאורה, הרי מדובר על בית יהודי ("א אידישע הויז") שבו ישנו "הדם על המשקוף

(1) יב, יג.
 (2) שמות א, ח.
 (3) שם, י.
 (4) מקץ מא, מח-ט. וראה שם נו-נז. ועוד.
 (5) ויגש מז, י.
 (6) יחזקאל כט, ג. וראה ד"ה באתי לגני השי"ת ספ"ז.
 (7) ע"ד ל' הכתוב מקץ מד, ד. תהלים לח, כא. ועוד.
 (8) נת' בארוכה בהתוועדות שלפנ"ז (ש"פ שמות תשל"ז) ונדפס בלקו"ש חט"ז ע' 1 ואילך (וראה שם הביאור בהרחבה בטעם הבאת ב' הדעות בפרש"י).
 (9) פרשתנו י, ז.
 (10) הכוונה לחוק האומלל "מיהו יהודי".
 (11) שם יב, לח. ועד"ז שם, לז.

בלימוד התורה וקיום המצוות, אין עבודתו בתכלית השלימות כפי שתהי' בגאולה העתידה. ועד כדי כך – שישנם כו"כ מצוות שבזמן הגלות אין אפשרות כלל לקיימן, ולדוגמא: מצוות התלויות בארץ, ועאכו"כ מצוות הקשורות עם בנין ביהמ"ק, החל מהקרבת קרבן תמיד פעמיים בכל יום, וכיו"ב. ולכן, כאשר יהודי מתבונן שבכל יום ויום, ויתירה מזו: פעמיים בכל יום, חסר אצלו הענין דהקרבת קרבן התמיד – אין לך צער גדול מזה!

ומובן בפשטות שידיעה זו (ששלימות העבודה דתומ"צ שייכת רק לעת"ל) אינה פועלת חלישות ח"ו בעבודתו עכשיו – אלא **אדרבה**: מכיון שרצונו חזק כל כך לקיים את התומ"צ בתכלית השלימות, הרי גם עתה עוסק הוא בענין זה **בכל כחו**, ולכן מתייגע בלימוד התורה ובכללות עבודת ה' ביגיעה עצומה (עבודת פרך – כפשוטו), עד **שמזיע** כו', וענין זה גופא נחשב אצלו **להענוג**.

וביחד עם זה – אינו מסתפק ח"ו באופן העבודה שבזמן הגלות, אלא הוא צועק ומבקש מהקב"ה שהגאולה תהי' "נאו", שאז יוכל לשמש את קונו בתכלית השלימות. (משיחת ש"פ בא ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

כבר מרגישים ושומעים את פעמי עקבי המשיח!

[.] מדובר כמ"פ אודות המעלה המיוחדת של דורנו זה, דרא דעקבתא דמשיחא – להיותו כנסח העומד ע"ג הענק. ובהקדים:

התואר "עקבתא דמשיחא" מורה על ב' ענינים הפכיים (לכאורה): מצד אחד – הרי זה "עקב" בלבד, למטה מהראש ולמטה מהלב וכל שאר חלקי הגוף, עד לבחי' הכי תחתונה שברגל, ובלשון הידוע: "אכשור דרא" (בתמי'); ולאידך – בדור זה דוקא תבוא הגאולה, ועד שזמן זה עצמו נקרא כבר "עקבתא דמשיחא" – מפני **שכבר מרגישים ושומעים את פעמי עקבי המשיח!** ביאת משיח צדקנו היא קרובה כל כך, עד שכבר שומעים את צעדי עקביו של משיח!...

ויש לומר שהא בהא תליא: מכיון שדור זה הוא ה"עקב", הדור האחרון שבא לאחר **ובהמשך** לכל הדורות שלפניו – יש לו את כל הכחות של הדורות הקודמים, בדוגמת ננס העומד על גבי הענק, ולכן, דוקא דור זה זוכה לגאולה, באופן שכבר שומעים את עקבתא דמשיחא.

(משיחת ש"פ בא ה'תשד"מ - בלתי מוגה)

המדרש מוקדש לעילוי נשמת ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה **שנאל** יה"ד שתיכף ומיד ממש יקיים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות זוג' – תבלחט"א – מרת ח'י' דחל בת **שפרינצא שנאל** ולזכות **יוסף יצחק** בן רייזל פרומה שי' – לשנת הצלחה בלימוד ודרכי החסידות מתוך בריאות נכונה ולזכות **צבי** בן ח'י' דחל – לרפואה שלימה וקרובה ולזכות כל בני משפחתם שיחיו – לברכות עד בלי די

על-ידי התפלה נאו פועלים ביאת משיח נאו!

על השאלה היתכן שבנ"י מבקשים בתפלתם על הגאולה ועדיין לא נענו – מקדים השל"ה לבאר שקיום המ"ע דתפלה "דישומה למעלה והשכר שמור כו", ועוד ועיקר – שהקב"ה אכן "עושה מדוגמת הבקשה וממינה, כי בכל יום ויום יש גאולה... עומדים עלינו לכלותינו והקב"ה מצילנו".

ויש להוסיף בזה – ובהקדים:

אדמו"ר הזקן מבאר באגה"ת (פי"א) שכאשר יהודי מבקש אצל הקב"ה בקשה מסוימת **בברכה** – בודאי שבקשה זו מתקיימת "בלי שום ספק וספק ספיקא בעולם... (ש)הרי ספק ברכות להקל משום חשש ברכה לבטלה". ועפ"ז – בהכרח לומר שאכן מתקיימת בקשת ותפלת בני אודות ענין הגאולה.

ופירוש הדברים בעניננו – שבודאי **מקבל** הקב"ה את תפלותיהם ובקשותיהם של בני"ש בכל הדורות על הגאולה, וכתוצאה מזה – תהי' הגאולה במהרה בימינו ממש! כלומר: תפלותיהם של כל בני"ש במשך כל הדורות אודות ענין הגאולה – מצטרפות זו לזו, עד שסוכ"ס פועלות הן את פעולתן שתהי' הגאולה **כפשוטה** (לא רק ברוחניות הענינים כו), ונמצא, שהגאולה כפשוטה אכן נפעלת ע"י בקשות התפלה שבכל הדורות, כי אילו היתה חסרה תפלה א' – אזי היתה הגאולה מתעכבת ח"ו עוד רגע א'...

והנה, אם בדורות שלפנינו היו צריכים להמתין עד לעבודה ופעולה של דורנו זה – הרי בימינו אלו לא נותר עוד על מה להמתין, שהרי נמצאים כבר בעקבתא דמשיחא ממש, מכיון שזהו "אחרית הימים", אחרית **כפשוטו!**

ומכיון שכן, הרי ע"י התפלה **נאו** – פועלים ביאת משיח **נאו!** "נאו" **כפשוטו**, ללא כל פירושים!

(משיחת ש"פ בא ה'תשד"מ - בלתי מוגה)

יש "עצה" – להביא הגאולה!

... ובפשטות: לעתיד לבוא יקויים היעוד "ועמדו זרים ורעו צאנכם", ואז לא יצטרך יהודי לעסוק בעניני העולם (חרישה וזריעה כו), ויוכל לעסוק בלימוד התורה כל היום כולו – בהתאם לטבעו ורצונו.

ולכן צועק יהודי להקב"ה: "עד מתי?!?! – עד מתי יהי' מוכרח הצטער ולעסוק בעניני העולם?!?! – "אפשר אדם חורש בשעת חרישה וזורע בשעת זריעה... תורה מה תהא עליי?!?! – ומה שזקוקים ל"דגנך ותירושך גו" – יש "עצה" להקב"ה להביא את הגאולה, ואז יקויים היעוד "ועמדו זרים ורעו צאנכם!"

ויתירה מזו: לא זו בלבד שבזמן הגלות ישנם כמה שעות במשך היום שבהם צריך לעסוק בעניני העולם, ואינו יכול לעסוק בלימוד התורה כו' – הנה גם באותם שעות שבהם עוסק

ועל שתי המזוזות¹², והיהודי אוכל קרבן פסח "צלי אש ומצות על מרורים"¹³, זאת אומרת, שבחיי הפרטיים הוא יהודי דתי; אך כשמביטים אל תוך הבית לראות מי יושב על-יד השולחן, רואים... אהה – יושב שם מצרי!

ומכיון שמלאך הרואה את "הדם על המשקוף ועל שתי המזוזות" אינו יכול לבחון ולהבדיל (בין היהודי למצרי)¹⁴, במילא מטריחים את הקב"ה בכבודו ובעצמו שיבוא ויראה מה קורה בבית, וכאשר הקב"ה בא – הוא רואה שיושב מצרי בראש השולחן והיהודי מביא לו לאכול מקרבן פסח!

ממה-נפשך: אם הנך יהודי דתי, שלכן אתה אוכל קרבן פסח – הרי משה צוה "כל בן נכר לא יאכל בו"¹⁵? ואם אינך שומע בקול משה – מדוע אתה מקריב קרבן פסח!?

ועד"ז? לאיך גיסא (בנוגע ליהודים שהלכו לבתי המצרים): בני ישראל הרי זוכרים ש"ויעבדו מצרים את בני ישראל בפרך"¹⁶, ועד עתה הקב"ה כבר נתן למצריים תשע מכות ומשה אומר שעוד מעט תבוא המכה העשירית – מכת בכורות, ואלו הם הרגעים האחרונים של הגלות שמיד אחריהם "נגלה עליהם מלך מלכי המלכים הקב"ה בכבודו ובעצמו וגאלם"¹⁷ – ואף-על-פי-כן ישנו יהודי שאינו רוצה להיות בין יהודים, הולך לבית מצרי ומעמיד את עצמו בסכנה!

והרי אותו יהודי לא למד את פירוש רש"י הנ"ל¹⁸ שאפי' יהודי שהי' בבית מצרי ניצל ממכת בכורות, ולמרות זאת מעמיד את עצמו בסכנה והולך לבית של מצרי, אף שידוע שזה עלול לפגוע בו!

אך אעפ"כ כיון ש"ישראל אע"פ שחטא ישראל הוא"¹⁹, הלך הקב"ה לבית המצרי והציל את היהודי ממכת בכורות.

וכפי שהמדרש מספר²⁰ שהיו יהודים שלא רצו למול עצמם עד שהגיע הזמן דקרבן פסח, ורק כאשר ריח הקרבן התפשט בכל מצרים והם חפצו לאכול מהקרבן פסח, אך לא יכלו מאחר שמשה צוה "כל ערל לא יאכל בו"²¹, אזי באו למשה ואמרו לו שמסכימים למול עצמם כדי שיוכלו לאכול מקרבן פסח... ונמצא שגם כשכבר הסכימו למול עצמם – עדיין ישבו בבית המצרי!!

ג. עד"ז רואים עכשיו:

אע"פ שמשה אומר "הנה הנה משיח בא" ("אָט אָט קומט משיח") והגאולה תבוא, באים היהודים שיש להם 'דגש-נחיתות' ('אַראָפּגעפּאַלן ביי זיך') בפני הגוי, רודפים אחריו ומכניסים אותו לבית יהודי בין יהודים, ונותנים לו נייר שהוא "יהודי"¹⁰!

ע"ד הצחות – נהגו פעם לספר על מלמד שלמד עם ילד את הסיפור דמכירת יוסף. ובהקדים – המלמדים בעבר לא היו כמו המלמדים היום שמפרשים את הפסוק ואח"כ

12) שם, כג.	17) נוסח ההגדה פיסקא מצה זו ושם לפנ"ז פיסקא ויוציאונו.
13) שם, ה.	18) הובא בתחלת סעיף א'.
14) ראה פרש"י שם, כב – ד"ה ואתם.	19) סנהדרין מד, א.
15) שם, מג.	20) שמו"ד פי"ט, ה.
16) שמות א, יג.	21) פרשתנו יב, מח.

נפטרים לשלום ("מ'טייטשט אָפּ דעם פסוק און דערנאָך זאָגט מען אַ גוטן טאָג")... אלא היו מסבירים היטב ומציירים לילד כיצד זה אירע וכו' – וכאשר המלמד למד עם הילד את הסיפור דמכירת יוסף²², זה נגע מאוד לילד – היתכן! יוסף הי' בן זקונים ויעקב "עשה לו כתנת פסים"²³, ואח"כ כאשר יעקב שלחו לראות את שלום אחיו²⁴ הם זרקוהו לבור ש"נחשים ועקרבים יש בו"²⁵ – עד שהתחיל לבכות!

כאשר למדו שוב את סיפור מכירת יוסף בשנה הבאה, תמה הילד ואמר: היי! מה אתה הולך לשם שוב? הרי בשנה שעברה כבר היית שם ואתה יודע מה עשו לך, ומדוע הנך הולך לשם עוד פעם?! אם אתה הולך הרי שמגיע לך העונש!...

ועד"ז בנוגע לענינו: הקב"ה כבר נתן למצריים תשע מכות, ואעפ"כ הולך יהודי לביתו של המצרי!

החליטו למסור כל שטח שרק יבקשו

ד. כיצד הגיעו (כיום) למצב כזה – עי"ז שעוברים על "לא תוסיפו"²⁶ הרי זה גורם שיעברו אח"כ על "לא תגרעו"²⁶: אומרים שעכשיו זה הזמן ד"אתחלתא דגאולה", ואח"כ אומרים שכל שטח שמחזירים (לערבים) הוא 'הישג דתי' עד שאח"כ זה נהי' 'הישג צבאי'... מחזירים גבולות בטוחים, שדות נפט וכו', וכל זה נקרא בפיהם 'הישג דתי', ולבסוף אומרים שזוהי "אתחלתא דגאולה"!

יהודים נמצאים בגלות 19 מאות שנה – האם בשביל מעמד ומצב זה היו בני ישראל בגלות כל-כך הרבה זמן?!

מעולם לא היה מעמד ומצב גרוע כהיום, שתלויים כל-כך הרבה בגויים. ומצב זה אינו מצד הגויים, אלא מצד היהודים עצמם שהחליטו שצריך לרעוד מהגויים. מעולם לא הי' מצב כזה שפל שיהיו 'עבדים כנענים'!

אולם כיון שמתבייש לומר שהוא 'עבד כנעני' – לכן אומר שזה 'הישג דתי'!

החליטו למסור כל שטח שרק יבקשו, אלא שבתחילה יעמידו פנים כאילו עומדים חזק על דעתם, אך בפועל יתנו כל מה שיבקשו, רק שימשכו זאת זמן ארוך.

– מדוע צריכים סתם למשוך את הזמן? ככל שמושכים יותר את הזמן ישנו עוד פצוע, ופעמים אף גרוע מזה, רחמנא-ליצלן!

ה. [. . .] והרבנים³² אינם עושים מאומה! וכשואלים אותם מדוע אינם מוחים וכו', נענים שאין ביכולתם לעשות כלום ללא הוראה מארץ הקודש... – כאשר מדובר בענינים דהיפך הטוב, אינו אומר שנמנע לעשותם ללא הוראה מאה"ק, אך כאשר מגיע לעשיית דבר טוב – אזי אומר שבגלל היותו בחו"ל אינו יכול להתערב בענינים דארץ הקודש, מכיון שיש שם הרבה רבנים!

ובכלל, איך שייך לומר שאינו יכול לעשות ללא הוראה מאה"ק – מדובר בענין ד"לא

(22) וישב לז, כו-כו.

(25) שם, כד ופרש"י.

(26) ואתחנן ד, ב.

(32) הכוונה כאן להרבנים בחו"ל, וכמובן מההמשך.

(23) שם, ג.

(24) שם, יג-יד.

תעמוד על דם רעך"³³, שפסוק זה נאמר לאו דוקא בשעה ש"רעך" נמצא בביתך, אלא אפי' אם הוא במקום אחר, אפי' רחוק, באם הוא עומד בסכנה מוטל עליך החיוב ד"לא תעמוד על דם רעך". ועד"ז בענינו – כאשר שומע שרוצים להחזיר שטחים, שזהו ענין של סכנה וכו', ישנו אז החיוב ד"לא תעמוד על דם רעך".

ולפועל שותקים ולא עושים מאומה!

הנהגה זו היא בגדר "כבשו פניהם בקרקע"³⁴ – והרי רואים מה התוצאה שהיתה לזה³⁵... וכאמור לעיל, זו אותה ההנהגה שהיתה במצרים כשיהודים הכניסו גויים לבתיהם אע"פ שמששה רבינו אמר להם שתיכף באה הגאולה ("באלד קומט שוין די גאולה");

ועד"ז גם עכשיו: משה אומר שתיכף מגיע משיח, ואעפ"כ מתפעלים מגוי, רודפים אחריו ומכניסים אותו בין יהודים, רחמנא-ליצלן!

ויה"ר שיקויים "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"³⁶, בביאת משיח צדקנו בקרוב ממש.

(משיחת ש"פ בא ה'תשל"ו - בלתי מוגה)

(33) קדושים יט, טז.

(35) סנהדרין שם: "בא גבריאל וחבטון בקרקע כו".

(34) ראה שבת קיט, ב. סנהדרין יט, ב. וראה עוד

(36) מיכה ז, טו.

עד"ז ב"יחי המלך גליון תקנ"ג ע' 12 ואילך.

מדוע צועקים "משיח עכשיו" בשירה אדירה?

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

[. . .] זהו גם הטעם מדוע מרעישים ומעוררים שירעישו ("מ'קאכט זיך אז מ'זאָל זיך קאָכן") בענין זה – שמשח יבוא עכשיו דוקא, ובלשון הרמב"ם¹ ש"מיד הן נגאלין" דוקא, ומרעישים – שיאמרו ויצעקו זאת, ודוקא באופן של שירה אדירה, ושזה יגיע גם לאלו ש"בשם ישראל יכונה"² שיאמרו זאת גם בלשונם, וההד ("דער אָפּלאַנג") יפעל גם עליהם שיקלטו זאת ("דערהערן"), עד שיפעל בהם התעוררות – שעוד קודם שלמדו לשון הקודש או אידיש – השפה שנתקדשה ע"י אמירת דברי תורה מרבותינו נשיאינו³, מתחיל מהבעש"ט – שגם הם יוכלו כבר להגיד בלשונם, בכל מקום ומקום, שרוצים משיח עכשיו!

ולא רק לרצות ולחשוב על-כך או לומר זאת בניחותא, אלא להגיד את זה בקול רעש גדול ובקול שירה וזמרה –

היות ועי"ז שעוסקים בזה בלהט ובאופן כזה שרוצים את משיח עכשיו – הרי זה כמו אבר שממשיך אור וחיות, ופועל שמשיח אכן יבוא עכשיו. ובל' הרמב"ם "ומיד הן נגאלין".

(תרגום חפשי משיחת ש"פ בא ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

(1) הל' תשובה פ"ז ה"ה.

לקונטרס י"ב תמוז תיש"א (בסה"מ תיש"א ע' 287).

(2) ראה סה"מ תש"ח ע' 263. וראה ההקדמה

(3) ראה לקי"ש חכ"א ע' 446 ואילך.